

„En Kunstner altsaa. Det havde jeg nu mindst tænkt. Han saa forresten ogsaa nok saa meget ud som en Cirkusartist. Jeg havde i Grunden ventet et aneligere Resultat af saa mange Aars samvittighedsfulde Prøvelse.“

Professoren trak paa Skuldren.

„Jeg deler heller ikke min Kusines Smag i dette Tilfælde. Hun er lidt uberegnelig. Men hvad skal man sige? Kærligheden suspenderer Fornuften. Den anerkender den simpelthen ikke. Det er vel netop Charmen ved den.“

Torben Dihmer nikkede igen.

„Du har ubetinget Ret. Paa dette ene Omraade er vi Forstandsmennesker lykkeligvis endnu inkonsekvente. — Men nu kommer dine Patienter,“ sagde han, da han hørte det ringe i Forstuen. „Saa vil jeg gaa. Vi ses snart igen.“

Professoren fulgte ham ud. Paa Vejen lagde han Mærke til, at Vennen trak lidt tungt paa det højre Ben.

„Du glemmer vel ikke at tage dine Piller regelmæssigt?“ sagde han. „Du husker nok, at du straks vil spore det, dersom du i den Henseende forsømmer dig selv blot et Par Dage.“

„Jeg veed det,“ svarede Torben Dihmer lidt kort.

VI.

Mørket voksede, og Regnen varede ved. En Dag i Midten af December faldt den første Sne. Den hvirvlede ned fra en sodet Himmel som store Gaasedun og smeltede